

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/131/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8516202657
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandrává
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8516202657.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Antónie Kandrávej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, proti žalovanému: S. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX X. XXX, pr. zast. JUDr. Patrikom Kovalčíkom, advokátom, Námestie sv. Mikuláša 20, 064 01 Stará Ľubovňa, v konaní o zaplatenie 1.088,80 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 26.04.2017, č. k. 4C/85/2016 - 55 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok okrem výroku III.
- II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“) vo výroku I. žalobu zamietol, vo výroku II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a vo výroku III. vyslovil, že Slovenská republika nemá právo na zaplatenie súdneho poplatku zo žaloby.

2. Súd prvej inštancie citoval ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, ustanovenia § 2 písm. a) a b), § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ustanovenie § 5 b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ustanovenie § 106 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a ustanovenie § 193 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku.

3. V danej právnej veci mal súd na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že nárok žalobcu nie je dôvodný. Žalobca sa podanou žalobou domáhal nároku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere, v súvislosti s uzavretím ktorej sa žalovaný dopustil trestného činu úverového podvodu. Vychádzajúc z predloženého rozsudku 7T/29/2009 zo dňa 26.10.2009, právoplatný 27.10.2009, ktorým bol žalovaný uznaný vinným a zároveň odkázaný s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie, súd prvej inštancie uzavrel, že sa žalobca domáha náhrady škody, a to vo výške poskytnutej istiny a poplatku, ktorý podľa zmluvy mal žalovaný vrátiť spolu s istinou. Týmto bol splnený prvý z predpokladov zodpovednosti za škodu t.j. existencia protiprávneho úkony, pretože konajúci súd je rozhodnutím v trestnom konaní viazaný. Ďalej mal za preukázané, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 30.06.2008 uzavretá zmluva o úvere, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou vzhľadom na označenie dlžníka v predmetnej zmluve, nakoľko z jej obsahu nie je možné ustáliť, či žalovaný túto zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ alebo ako nespotebiteľský subjekt v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. V prípade pochybnosti o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ, pričom žalobca nijako nepreukázal, že dlžník pri uzatváraní a plnení zmluvy o úvere konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, a teda že predmetná zmluva má nespotebiteľský charakter. Mal za to,

že nemôže prehliadať, že keď sa teda žalobca domáha náhrady škody, uplatňovaný nárok vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy a za tohto stavu je pri rozhodovaní o náhrade škody povinný prihliadať na to, či uplatňovaný nárok nie je uplatňovaný v rozpore so zákonom, alebo z neprijateľných podmienok, resp. či nárok žalobcu neoslabuje nejakú právnu skutočnosť, ako napr. premlčanie. Konštatoval, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje zákonom vyžadované náležitosti podľa citovaných ustanovení zák. č. 258/2001 Z.z. a to údaj o termíne konečnej splatnosti tohto úveru, úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru a ani ročnú percentuálnu mieru nákladov, tiež absentuje aj výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Vzhľadom na uvedené je potrebné predmetné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Vychádzajúc z predloženého rozsudku 7T/29/2009 mal za zrejmé, že bol vydaný dňa 26.10.2009 a právoplatnosť a vykonateľnosť nadobudol dňa 27.10.2009 a že žalobca si uplatnil v trestnom konaní náhradu škody. Subjektívna premlčacia lehota začala plynúť najneskôr od dátumu právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku. Žaloba bola na súd doručená dňa 12.7.2016, teda oneskorene. Dodal, že ak by si pritom žalobca uplatnil nárok na zaplatenie žalovanej sumy na základe zmluvy o úvere, aj všeobecná 3-ročná premlčacia doba by už uplynula.

4. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 Civilného sporového poriadku tak, že žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný, teda má nárok na plnú náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalobcovi.

Obsah odvolania

5. Proti tomuto rozsudku, v rozsahu zamietnutia žaloby a súvisiaceho výroku o trovách konania (vychádzajú z obsahu odvolania) podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Vo vzťahu k právnej povahe zmluvy uviedol, že zmluva o úvere má povahu absolútnej zmluvy a vzťahujú sa na ňu ustanovenia Obchodného zákonníka. Z uvedeného dôvodu nie je možné právne vzťahy z tejto zmluvy podriaďiť režimu spotrebiteľských zmlúv. Zdôraznil, že v prípade postavenia žalobcu je treba akcentovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu s žalovanou vstupoval. Mal za to, že sa dodatočne nemožno dovoliavať inej kvalifikácie právnej povahy Zmluvy, keďže jej uzavretie v uvedenej forme (zmluva o úvere podľa Obchodného zákonníka) sám svojím konaním Žalovaný vyvolal a inicioval. Právnu úpravu ochrany spotrebiteľa nie je možné bezvýnimočne aplikovať na všetky prípady, kde spolukontrahentom je fyzická osoba. Ako poskytovateľ úveru dodržal úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti zodpovedajúcej čestnej obchodnej praxi, či všeobecnej zásady dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Súd prvej inštancie nevhodne aplikoval princíp contra proferentem upravený v ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka na daný prípad. Poukázal na to, že na údaje týkajúce sa osoby dlžníka boli uvedené a vložené do Zmluvy dlžníkom a nešlo o nejednoznačné ustanovenia zmluvy, ktorá bola vopred naformulovaná dodávateľom. Vo vzťahu k náležitostiam zmluvy konštatoval, že výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane zmluvy a z uvedeného dôvodu nie je možné hovoriť o absencii náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Výška RPMN je uvedená aj vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru ako aj v dokumente Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, s ktorými bol žalovaný oboznámený žalovaný pred poskytnutím úveru. Mal za to, že trestnom konaní ako aj v civilnom konaní dostatočne preukázal, že v prípade absencie konania žalovanému (ak by neuviedol žalobcu do omylu v otázke splnenia úverových podmienok) nedošlo by k uzavretiu zmluvy, ani k poskytnutiu úveru a ani k vzniku škody v majetkovej sfére žalobcu. Peňažné prostriedky, ktoré žalobca poskytol žalovanému titulom zmluvy by žalobca (poškodený) vzhľadom na okolnosti a svoje pomery mohol poskytnúť inému subjektu (klientovi), ktorý by svoje záväzky plnil riadne a včas, t. j. žalobca mohol odôvodnene dosiahnuť zisk. Pokiaľ ide o premlčanie žalobcovho nároku uviedol, že na plynutie premlčacej doby nevyhnutné aplikovať ust. § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Niet pochýb o tom, že konanie žalovaného malo charakter úmyslu, čo bolo potvrdené aj Trestným rozkazom, ktorým uznal žalovaného vinným zo spáchania úmyselného trestného činu úverového podvodu podľa ust. § 222 ods. 1 Trestného zákona. Okresný súd Bardejov trestným rozkazom odkázal žalobcu s nárokom na náhradu škody na civilné konanie. Do úvahy prichádza aplikácia ust. § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka v prípade, ak bolo právo na náhradu škody priznané právoplatným rozhodnutím súdu, prípadne v prípade, ak povinný uzná svoju povinnosť nahradiť škodu. V týchto prípadoch sa neuplatnia kombinované premlčacie doby, ale desaťročná premlčacia doba so začiatkom plynutia ustanoveným v ust. § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že v predmetnom konaní sa nedomáhal zaplatenia dlžnej sumy, ale náhrady škody pričom plynutie premlčacej doby je upravené odlišne (najmä začiatok plynutia premlčacej doby). Na záver zdôraznil, že súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil pokiaľ prihliadal na premlčanie ex offa v zmysle § 5b zákona č. 250/2007

Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Poukázal na to, že nárok na náhradu škody žalobcu v danom prípade už nie je založený zmluvou (aj keď zmluvu súd posúdil ako spotrebiteľskú), ale protiprávnym konaním škodcu (žalovanému), t. j. naplnením predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Predmetom sporového konania medzi žalobcom a žalovaným je nárok na náhradu škody a nie plnenie zo zmluvy. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne vydať rozsudok, ktorým by uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.088,80 eur s príslušenstvom.

6. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý považoval argumentáciu žalobcu o výlučne obchodnom vzťahu medzi žalobcom a žalovaným za účelovú. Poukázal na to, že v danej veci vždy išlo o spotrebiteľský vzťah, do ktorého žalobca vstúpil na základe slobodnej vážnej vôle s poukazom na vopred pripravený formulár zmluvy a na žalobu žalobcu, keď žaluje žalovaného ako fyzickú osobu s údajom o rodnom čísle žalovaného, teda nepochybne ako spotrebiteľa. Tvrdenie žalobcu o tom, že na stanovenie výšky škody nevyhnutne potreboval rozhodnutie v trestnom konaní je v rozpore s podanou žalobou, keď v odôvodnení žaloby sám žalobca vyčísluje dlh žalovaného vo výške 1088,76 eur a poukazuje na splatnosť dňa 25.11.2008, teda skoro rok pred nadobudnutím právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia v trestnom konaní. K povinnosti súdu ex offio prihliadať na premlčanie poukázal na svoje vyjadrenia zo dňa 28.11.2016 a 24.01.2017 prostredníctvom ktorých žalovaný sám vzniesol námietku premlčania. Nárok žalobcu považoval za premlčaný. Navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny.

Hodnotenie odvolacieho súdu

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok ďalej len „C.s.p.“) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 C.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378, § 379 a § 380 C.s.p., vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

8. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie, pokiaľ rozhodoval o premlčaní žalobcovho nároku, postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, keď svoje rozhodnutie založil na konkrétnych, výsledkami vykonaného dokazovania preukázaných skutočnostiach a tvrdeniach a jeho vyriešenie nastolenej otázky, kedy sa žalobca dozvedel, kto za škodu zodpovedá a o rozsahu škody, nie je založené na chybnom právnom posúdení. V danom prípade si žalobca uplatnil voči žalovanej nárok na náhradu škody vyplývajúci zo zodpovednosti žalovaného za škodu podľa citovaného ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to vo výške skutočnej škody v sume 1.088,80 eur zodpovedajúcej istine žalovanému poskytnutých peňažných prostriedkov 20.000,-Sk (663,87 eur) vrátane poplatku 12.800,-Sk (424,88 eur) na základe uzavretej zmluvy o úvere č. XXXXXXXX.

9. Ako prvé sa odvolací súd zaoberal odvolacou námietkou žalobcu o tom, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným nemožno posudzovať ako spotrebiteľský a že na predmetný zmluvný vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka.

10. V danom prípade žalobcom uplatnený nárok má svoj základ v zmluve o úvere uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 30.06.2008. V zmluve o úvere je okrem údajov potrebných na identifikáciu dlžníka (meno a priezvisko, bydlisko, dátum narodenia, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu), uvedené aj jeho obchodné meno a IČO. Z obsahu spisu však nevyplýva, že by žalovaný pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Navyše v Žiadosti o úver (č.l. 22 priloženého vyšetrovacieho spisu ORP-109/JP-SL-2009) sú uvedené identifikačné údaje žalovaného ako fyzickej osoby, a to meno, priezvisko, dátum a miesto narodenia, rodné číslo, bydlisko, štátna príslušnosť, osobný stav. V zmluve sú tiež údaje o manželke žalovaného a o jeho bývaní. V žiadosti sú vyplnené údaje v kolónke „Údaje o zamestnávateľovi žiadateľa/živnostníkovi“. Z takéhoto označenia sa zdá, že v predmetnej kolónke ide o uvedenie zdroja príjmu žiadateľa o úver (t.j. či má príjem zo závislej činnosti, alebo ako SZČO), a nie o uvedenie účelu úveru. Zo Žiadosti o úver, ktorá je podkladom pre samotnú úverovú zmluvu nijakým spôsobom nevyplýva, že by žalovaný o úver žiadal ako fyzická osoba - podnikateľ.

11. V prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu (spotrebiteľský vzťah), má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ, oprávnený), pričom existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že aj nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne, spôsobom nevzbudzujúcim dôvodné pochybnosti. V opačnom prípade je potrebné uplatniť výklad v súlade s § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Všeobecne známou skutočnosťou sú nekalé praktiky žalobcu aplikované pri vyplňovaní základných údajov dlžníka, vrátane účelu poskytnutia finančných prostriedkov. Vzhľadom na uvedené odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie uzavrel, že zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a žalovanému je dôvodné priznať postavenie spotrebiteľa. S ohľadom na uvedenú zmluvu o úvere zároveň predstavuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

12. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že posudzovaná zmluva o úvere zo dňa 30.06.2008 neobsahuje údaje v zmysle § 4 ods. 2 písm. g), h), i), a j) zákona č. 258/2001 Z.z., t.j. údaj o termíne konečnej splatnosti tohto úveru, úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Neuvedenie týchto náležitostí v zmluve zákon o spotrebiteľských úveroch postihuje tým, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z.).

13. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu o nesprávnej aplikácii ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa odvolací poukazuje na to, že žalovaný v priebehu konania vzniesol námietku premlčania žalobcovho nároku vo svojom vyjadrení zo dňa 28.11.2016 (č.l. 33-34). Odvolací súd dodáva, že ak aj by žalovaný námietku premlčania nevzniesol, ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je ustanovením procesným, keď orgánu rozhodujúcemu o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy (tým aj súdu) sa ukladá povinnosť prihliadať na premlčanie aj bez námietky premlčania vznesenej spotrebiteľom. Vzhľadom na procesný charakter tohto ustanovenia a chýbajúce prechodné ustanovenie, konajúci súd je povinný aplikovať toto zákonné ustanovenie a prihliadať na premlčanie aj bez námietky.

14. Pri posudzovaní nárokov zo záväzkových vzťahov, jedným z ktorých je spotrebiteľ, z hľadiska včasnosti uplatnenia práva, platí úprava premlčania vyplývajúca z Občianskeho zákonníka. Uvedený záver vyplýva z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 14. 02. 2013 v konaní sp. zn. 6Co/81/2012, v ktorom je vyslovený právny názor, že aj pri úverovej zmluve uzatvorenej podľa Obchodného zákonníka medzi podnikateľom a spotrebiteľom je potrebné použiť pri otázke premlčania (ale aj pri iných otázkach, napríklad uznanie dlhu a pod.) prednostne úpravu uvedenú v Občianskom zákonníku. Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 z 19. 06. 2013 na základe ústavnej sťažnosti proti predmetnému rozsudku Krajského súdu v Prešove uviedol, že po preskúmaní rozsudku argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu.

15. Právne bezvýznamný je poukaz žalobcu na ustanovenie § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ustanovenie § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

16. Ustanovenie § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka ustanovuje pri právach priznaných právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu desaťročnú premlčaciu dobu. Ustanovenie § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je možné aplikovať na danú vec, žalobcovi nebolo priznané právo na zaplatenie žalovanej sumy právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu (nebolo v uvedenom konaní jeho právo na zaplatenie žalovanej sumy zistené, ani určená lehota na plnenie, kedy sa má podľa rozhodnutia plniť). Vo veci 7T/29/2009 žiadne právo na náhradu škody žalobcovi priznané nebolo. Táto strana sporu bola odkázaná zo svojim nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie, čo priamo vyplýva z rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 26.10.2009, č.k. 7T/29/2009 - 162. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27.10.2009.

17. Čo sa týka práva na náhradu škody toto podlieha premlčaniu. Pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a objektívna (§ 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne na sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávisle. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže

prekročiť. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku poškodeného týkajúcu sa jeho vedomosti o škode a vedomosti o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, teda o zodpovednom subjekte. Ak subjektívna premlčacia doba začne plynúť aj skončí v priebehu plynutia objektívnej premlčacej doby, v takom prípade sa právo premlčí uplynutím subjektívnej premlčacej doby.

18. Žalobca ako poškodený sa dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá najneskôr dňa 27.10.2009, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 26.09.2010 č.k. 7T/29/2009-162. Žalobu na náhradu škody zo dňa 8.11.2016 podal na súde prvej inštancie dňa 12.07.2016, teda po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby vyplývajúcej z ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

19. Vzhľadom na skutočnosť, že právo žalobcu je premlčané, mu toto právo nebolo možné priznať.

20. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 C.s.p. ods. 1 a 2 rozsudok okrem výroku III. ako vecne správny potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C.s.p. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že úspešnému žalovanému v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli a žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný.

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 C.s.p., v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).